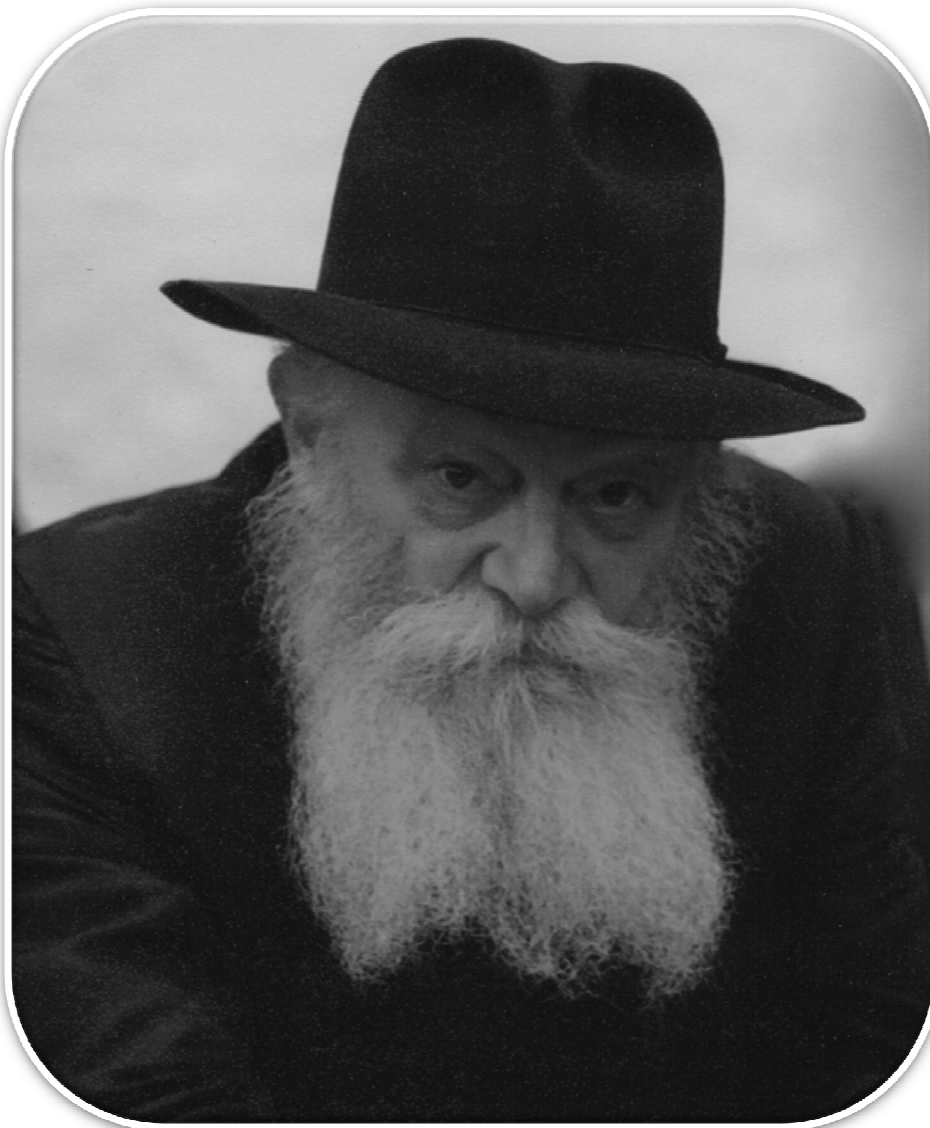




רבי

**שיחות, מכתבים וסיפורים
בענין רבי, נשיא הדור והתקשרות**

**שנת הקהל
יוצא לאור ע"י התלמידים השלוחים
לישיבת תות"ל סינסינאטי**

יהי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

פתח דבר

בעמדנו בימי הכנה ליום הבהיר יו"ד שבט והמשיכו ביום שלמחרת, י"א שבט, מועד קבלת הנשיאות של נשיא דורנו כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א – ימים בהם כל אחד ואחד מאיתנו, עוסקים בהכנות לחיזוק ההתקשרות לאבינו מלכנו ולזירוז התגלותו השלימה.

הננו מוציאים לאור בזה קובץ "רבי", ובו קטעים משיחות, מכתבים, התוועדויות חסידים וסיפורים, בענין רבי, נשיא הדור, ממוצע המחבר, התקשרות ועוד.

את תוכן קובץ זה חילקנו לארבע פרקים:

- א. "מדוע צריך רבי?" – למה זקוק העולם ל"רבי"?
- ב. "נשיא הדור" – מה זה "נשיא הדור"?
- ג. "ראש בני ישראל" – מה עושה הרבי למען החסידים?
- ד. "התקשרות רבי וחסיד" – איך אנחנו מתקשרים לרבי? מה עלינו לעשות? פרק זה מחולק לארבע חלקים: א. לימוד תורת הנשיא. ב. ציור פני הרב. ג. קיום הוראותיו. ד. כתיבה ונסיעה לרבי. כמו כן הוספנו בסוף שתי סיפורים מהרבי.

ואנו תפלה להשי"ת, שנגרום נחת רוח רב לכ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א, ויהי רצון לקיום היעוד ד"ומלאה הארץ דעה את ה'" בהתגלות המלאה והמושלמת לעין כל של כ"ק אד"ש מה"מ, וילמד תורה את כל העם – "תורה חדשה מאיתי תצא" – ב"הקהל" של הקב"ה – "קהל גדול ישובו הנה" בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומי"ד ממ"ש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

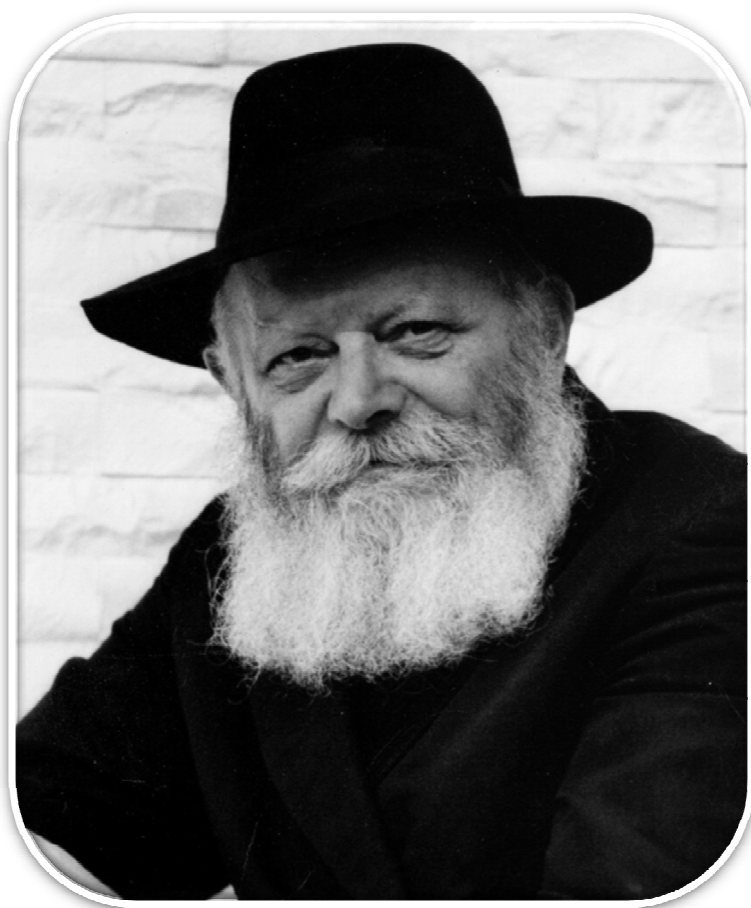
התלמידים השלוחים – ישיבת תות"ל סינסינאטי

סינסינאטי, אוהיו.

ימי הכנה ליום הבהיר יו"ד-י"א שבט, שנת השישים

שנת הקהל – ימות המשיח, ה'תשס"ט,

מאה ושש שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א



מדוע צריך רבי?

"ויאמינו בה' ובמשה עבדו",

היינו, שהאמונה בה' ובמשה עבדו קשורות זה בזה,
ובמילא, העדר האמונה במשה קשורה עם העדר האמונה בה'.

מדוע צריך רבי?

ב"ה,

גאולה ומשיח
יום א'

רבים המחפשים ומבארים מעלות וגדולת נשיאי חב"ד בכלל, ונשיא דורנו, הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, בפרט בענינים שונים: איש המסירות-נפש, גאון, בעל מדות, צדיק, בעל רוח הקודש, מלומד בנסים ועוד ועוד.

וגדלו ביותר שבחים אלו, על פי ההגדרה בתורת החסידות, מהו מסירות נפש, מהו גאון וכו'.

ובכל זה - העיקר חסר כאן. ונוסף על זה, שהוא עיקר בעצם, חשוב הוא ביחוד משום שנוגע ביותר, וביחוד לנו, קהל חסידיו ומקושריו. וזהו - מה שהוא הוא הנשיא, ונשיא חב"ד.

כי - נשיא בכלל, נקרא ראש אלפי ישראל, הוא בחינת ראש ומוח לגביהם, וממנו היא יניקה וחיות שלהם. ועל ידי הדביקה בו קשורים ומיוחדים הם בשרשם למעלה מעלה.

והנה כמה סוגים בנשיאים: אלו אשר השפעתם בבחינת פנימיות, ואלו אשר השפעתם בבחינת מקיף. ובזה גופא חילוקים: אם השפיעו בתורת הנגלה או הנסתר או בשניהם יחדיו, לימדו דרכי העבודה והחסידות, המשיכו השפעות גשמיות וכו' וכו'.

וישנם כאלו, שהי' בהם כמה מבחינות הנ"ל, או גם כולם.

וזה הי' מאז ועד עתה ענין הנהגת נשיאי חב"ד, מן כ"ק אדמו"ר הזקן ועד כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ ועד בכלל, אשר כללו כל הסוגים והחילוקים: השפיעו בפנימיות ובמקיף, בתורה עבודה וגמ"ח, ברוחניות ובגשמיות. ובמילא היתה התקשרותם עם השייכים אליהם בכל תרי"ג אברי נפש וגוף המקושרים.

**במילא איז דאך ניט שייך צו פרעגן
א קשיא וועגן א ממוצע,
וויבאלד אז דאס איז עצמות ומהות
אליין, ווי ער האט זיך
אריינגעשטעלט אין א גוף.**

ועל כל אחד ואחת מאתנו כולנו לדעת, היינו להעמיק דעתו ולתקוע מחשבתו בזה, אשר הוא הוא הנשיא והראש, ממנו ועל ידו הם כל ההשפעות בגשמיות וברוחניות, ועל ידי ההתקשרות אליו (וכבר הורה במכתביו איך ובמה מתקשרים) קשורים, ומיוחדים בשרש ושרש עד למעלה מעלה כו'.

מנחם שניאורסאהן

ג' תמוז, השי"ת

"פשוט ללב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב"

ומזה מובן גודל ההכרח בענין ההתקשרות לרבי – משה שבדור, אתפשטותא דמשה בכל דרא:

ובהקדמה – שאף שהלשון הוא "אתפשטותא דמשה", התפשטות בלבד, מ"מ, כיון שמדובר אודות עצמי, ה"ז באופן ש"העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכולו", כך, שגם באתפשטותא דמשה שבדור ישנו כל העצם דמשה.

וע"י ההתקשרות לרבי – משה שבדור, שיש בו כל העצם דמשה – מקשר הרבי את הסתים שבנשמה (ע"י סתים דתורה) עם הסתים דקוב"ה.

ולכן: כל ישראל צריכים לידע שע"י קיום התומ"צ בלבד, ללא התקשרות לרבי, וללא פנימיות התורה שנתגלתה ע"י הרביים, מגיעים אמנם לדרגות הכי נעלות בקדושה, אבל חסרה ההתקשרות דעצם הנשמה עם עצמות ומהות א"ס ב"ה; ובהכרח שתהי' ההתקשרות אל הרבי – משה שבדור, שיש בו כל העצם דמשה – שהוא מקשר את הסתים דישאל, עצם הנשמה, עם סתים דתורה, פנימיות התורה שנתגלתה ע"י הרביים, וע"י"ז עם סתים דקוב"ה.

**ובימינו אלה, כשנמצאים בחושך
כפול ומכופל דגלות האחרון,
מודגש ביותר הצורך וההכרח**

**בהתקשרות מיוחדת) ספ. עשל
התקשרות) אל הרבי,
"צדיק יסוד עולם",**

**שזוהי הנתינת-כח להיות קשורים
תמיד למעלה, מבלי להתפעל
משינויי הזמן או המעמד ומצב,
שבת או יום חול, יום או לילה,
חשכת הגלות וכו'.**

וכשם שהדברים אמורים ברוחניות (שהמשכת עצם הנשמה נעשית ע"י הרבי, משה שבדור) – כן הוא גם בגשמיות:

החיות העצמי (שהוא למעלה מההתחלקות דגיבור וחלש, שהחילוק ביניהם אינו אלא בכחות הגלויים) – התגלותו והמשכתו נעשית ע"י הרבי דוקא, משה שבדור.

כלומר: בנוגע להתפשטות החיות – הרי כשישנו איזה קלקול (לא רק העלם החיות, אלא קלקול בהתפשטות החיות) יכולים לפנות לרופא, והרופא יכול לעזור; אבל בנוגע לחיות עצמי – לא יכול רופא לעזור, ובהכרח לפנות אל הרבי דוקא, משה שבדור, שיש בו כל העצם דמשה, והוא יכול להמשיך גם חיות עצמי.

ומזה מובן שגם כאשר חוות-דעתו של הרופא היא שפלוני אינו יכול לחיות ח"ו, הרי, בנוגע לחיות עצמי אין הרופא בעל-הבית, וביכלתו של הרבי, משה שבדור, להמשיך חיות עצמי.

בענין ההתקשרות אל הרבי יש תועלת גם בהדיבור על זה – בבחינת "ונשלמה פרים שפתינו".

(וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א:) יעזור השי"ת שלא יצטרכו להענין ד"ונשלמה פרים שפתינו", אלא הרבי בעצמו – "הרבי שליט"א" – יוליכנו לקראת משיח צדקנו.

ש"פ ויקהל, מבה"ח אדר-שני תשי"א

“פשוט ליב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

גאולה ומשיח
יום ג'

ענין זה שייך גם בנוגע להתקשרות אל הרבי – “צדיק יסוד עולם”:

רבי – ענינו ממוצע המחבר, כמ”ש במשה רבינו “אנכי עומד בין ה’ וביניכם”.

ובימינו אלה, כשנמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות האחרון, מודגש ביותר הצורך וההכרח בהתקשרות מיוחדתא (“ספ. עשל התקשרות”) אל הרבי, “צדיק יסוד עולם”, שזוהי הנתינת-כח להיות קשורים תמיד למעלה, מבלי להתפעל משינויי הזמן או המעמד ומצב, שבת או יום חול, יום או לילה, חשכת הגלות וכו’.

– מסופר אודות הרה”צ מאיר מפ. רעמישלאַן, שבית הטבילה בעירו הי’ מאחורי הר גבוה, וכשהאדמה היתה נעשית בוצית וחלקה, היו אנשי העיר צריכים לילך מסביב להר, כדי שלא יחליקו, ואילו הרה”צ ר’ מאיר הי’ הולך גם אז דרך ההר. פעם אחת התארחו בעיר כמה אברכים שלא החזיקו (ל”י הא. בן ניט געהא. לטן) מעניני מופתים, ובראותם שר’ מאיר הולך דרך ההר, ניסו גם הם לילך דרך ההר, ומיד החליקו וניזוקו. שאלו אצל ר’ מאיר כיצד הולך הוא דרך ההר גם בשעה שאף א’ אינו יכול לילך דרך ההר מבלי ליפול? והשיב: אַז סאיז צוגעבונדן אויבן פאָ לט מען ניט אונטן” (כאשר קשורים למעלה לא נופלים למטה).

(וסיים כ”ק אדמו”ר שליט”א:) מי שקשור למעלה, אין אצלו נפק”מ בין הליכה על גבי ההר או למטה מההר וכיו”ב, כיון שבכל מעמד ומצב אינו נופל למטה.

מי שמקושר למעלה ע”י “צדיק יסוד עולם”, ה”ה מקושר למעלה (לא רק בעת התפלה ולימוד התורה, ולא רק בחב”ד שבנפשו, אלא) גם עם העקב שברגל – כפתגם כ”ק אדנ”ע בפירוש “עקב אשר שמע” (שנאמר באברהם אבינו): “די פ. יא. טע הא. ט דערהערט”, ובמילא, אצל חסיד, גם ה”עקב”

חז”ל זאגן “אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא” – אז נשמת משה טוט זיך אן אין די “חכמי הדור עיני העדה” שבכל דור ודור, ובמיוחד אין דעם נשיא הדור, וואס “אין דור שאין בו כמשה” (עס מוז זיין א “משה” בכל דור ודור אין וועלעכן ס’איז אנגעטאן נשמת משה).

הוא באופן אחר (א. חסעל פ. יא. טע“).

. . ועוד והוא העיקר – שע”י ההתקשרות להצדיק יסוד עולם, זוכים שהוא (הצדיק יסוד עולם) יוציאנו מן הגלות, ויוליכנו לארצנו הקדושה, להגאולה השלימה ע”י משיח צדקנו, במהרה בימינו.

כ”ד טבת תשי”א

און חז”ל זאגן “אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא” – אז נשמת משה טוט זיך אן אין די “חכמי הדור עיני העדה” שבכל דור ודור, ובמיוחד אין דעם נשיא הדור, וואס “אין דור שאין בו כמשה” (עס מוז זיין א “משה” בכל דור ודור אין וועלעכן ס’איז אנגעטאן נשמת משה).

סדר שיחות

[ואע”פ אז דאס איז ניט גופו של משה – איז אבער וויבאלד “חיי הצדיק אינם חיים בשרים כי אם חיים רוחניים”, זיינען חיי משה ניט חיים בשרים פון זיין גוף, נאר די חיים רוחניים פון זיין נשמה; און די

“פשוט ליב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

חיים רוחניים שלו בלייבן נצחיים אין עוה"ז הגשמי דורכדעם וואס זיי טוען זיך אן אין דעם גוף פון נשיא הדור שבכל דור ודור].

לקו"ש חכ"ו עמ' 7

משה רבינו אלס א ממוצע צווישן דעם אויבערשטן און אידן. כדי אז א איד דא למטה זאל זיין פארבונדן מיט דעם אויבערשטן און אים דינען ווי עס דארף צו זיין מיט אלע כוחות הנפש, אויך מיט זיינע שכל און מיט זיינע געפילן, איז עס ווען אלקות ווערט נמשך כביכול דא למטה, ביז אין אן אופן פון לידע שיש שם אלקה, וויסען – נוסף אויף להאמין שיש שם אלקה וואס דאס איז בדרגת האלקות ווי זי איז מצד עצמה, פשוט בתכלית הפשיטות.

אלקות ווערט נתגלה צו אן "איש" למטה, א נשמה בגוף, ונתלבש בו ביחוד נפלא ביז בדוגמת משה וואס איז "איש האלקים", איש וואס מ'קען עס זען און הערן.

משה רבינו – וואס ער איז דער

ממוצע המחבר צווישן דעם

אויבערשטן מיט אידן,

"אנכי עומד בין ה' וביניכם",

וואס א ממוצע דארף האבן אין זיך

פון ביידע עינינים וועלכער

ער איז מחבר.

לקו"ש חכ"ד עמ' 6

וואס איז שייך בכלל בעטן ביי א רבי'ן, עס איז דאך אן ענין פון א ממוצע?

אנדערע פרעגן דאס זעלבע בנוגע לעניני יראת שמים. – איינער א משולח – פון די היינטיקע משולחים – אז מען פלעגט אים בעטן איבערגעבן א פדיון וועגן ענינים גשמיים פלעגט ער נעמען, אבער א פדיון אויף ענינים רוחניים פלעגט ער ניט נעמען, טענה'דיק אז דאס קען אפילו דער אויבערשטער אליין, אויך ניט, כמאמר הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים. –

דער אמת איז אבער ניט אזוי. כשם ווי ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד, ניט נאר ווייל ישראל מתקשרין באורייתא ואורייתא בקוב"ה, נאר טאקע חד ממש, אזוי איז אויך די התקשרות פון חסידים מיטן רבי'ן, ניט ווי צוויי זאכן וואס פאראייניקן זיך, נאר עס ווערט כולא חד ממש. און דער רבי איז ניט קיין ממוצע המפסיק נאר א ממוצע המחבר. במילא איז דאך ביי א חסיד, ער מיט דעם רבי'ן מיט דעם אויבערשטן איין זאך.

- איך האב ניט געזען עס זאל זיך אזוי ריידן מפורש אין חסידות, נאר עס איז א הרגש, במילא ווער עס וויל מרגיש זיין זאל מרגיש זיין און ווער ניט, וויל איך זיך מיט אים ניט שפארן, יהי' לו אשר לו. –

במילא איז דאך ניט שייך צו פרעגן א קשיא וועגן א ממוצע, וויבאלד אז דאס איז עצמות ומהות אליין, ווי ער האט זיך אריינגעשטעלט אין א גוף.

וע"ד מאמר הזהר מאן פני האדון דא רשב"י אדער ווי בעת השליחות איז אפ'ל מלאך נקרא בשם הוי' אדער ווי משה רבינו האט געזאגט ונתתי עשב.

“פשוט ליב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

און אזוי איז אויך ניט צו פרעגן ווי ענפערט ער אויף ענינים פון מטה וכדומה, ווארום עס איז דאך אן עצמיות'דיקער פארבונד פון רבי מיט חסידים.

לקו"ש ח"ב עמ' 11-510

אט די צוויי ענינים . . - זיינען געווען בשלימות ובגילוי בא משה רבינו – וואס ער איז דער ממוצע המחבר צווישן דעם אויבערשטן מיט אידן, "אנכי עומד בין ה' וביניכם", וואס א ממוצע דארף האבן אין זיך פון ביידע ענינים וועלכער ער איז מחבר:

אויף "איש האלקים" זאגן חז"ל "אם אלקים למה איש ואם איש למה אלקים כו", מחציו ולמטה איש ומחציו ולמעלה האלקים". און האבענדיק די ביידע ענינים - "איש (און) האלקים" – האט משה בכח מחבר זיין אלקות מיט וועלט (ווי ס'איז ארויס בגלוי אין משכן משה).

הערה 51: . . הרי, מפשטות לשון הכתוב ("משה איש האלקים") מובן, שהיות שמה הוא איש אחד, נשמה בגוף אחד, הרי הוא "איש האלקים" בכל מציאותו . . שגם "מחציו ולמטה" (בעסקו בענינים גשמיים) הוא חלק מ"איש" האלקים", וגם "מחציו ולמעלה" (בעסקו בענינים רוחניים) הוא חלק מ"איש" האלקים" (משא"כ בשאר בני אדם, אף שיש להם ב' חלקים – נשמה וגוף, נשמה היא "חלק הוי' עמו", "חלק אלוהה ממעל ממש", וגוף הוא נברא גשמי).

ש"פ צו תנש"א ספה"ש ח"א עמ' 399

און דאס איז דער טעם וואס חסידים קאכן זיך אזוי

כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך ואמר:
"גיי גיב פארשטיין א מתנגד"
מהו ענין הביטול והיחוד האמיתי
עם הקב"ה!...
ווייל אליין קאן מען ניט, מוז מען
האבען ממוצע המחבר.

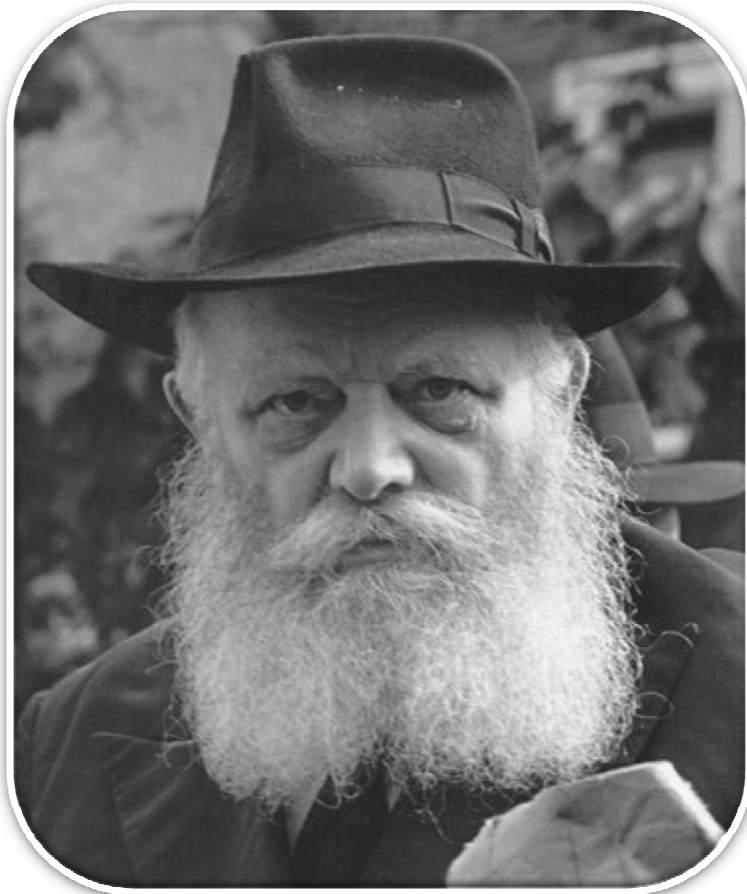
שטארק אין דעם ענין התקשרות צו א רבי'ן,

- איך האב גערעט אמאל (בחיי כ"ק מו"ח אדמו"ר) מיט אן עולם'שער איד וועגען דעם ענין התקשרות צום רבי'ן, און איך האב אים איבערגעזאגט דעם ווארט פון רבי'ן (מהורש"ב) נ"ע: "א מתנגד ווייס נאר ער מיט דעם אויבערשטן"! ... זאגט ער מיר, אויב אזוי איז ער צופרידן, ווייל, דאס איז דאך די יחוד האמיתי, אז עס איז פאראן דער אויבערשטער מיטן אדם העובד. – ס'איז געווען שווער צו מסביר זיין אים אז דאס איז ניט דער "היחוד האמיתי" ... (כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך ואמר:) "גיי גיב פארשטיין א מתנגד" מהו ענין הביטול והיחוד האמיתי עם הקב"ה!... -

ווייל אליין קאן מען ניט, מוז מען האבען ממוצע המחבר.

ואדרבה: ע"י הממוצע איז נאך העכער, - ווי מען האט גערעט פריער אז ס'איז פאראן א מעלה אין משנה תורה וואס דאס האט געשריבן די ממוצע המחבר, משה רבינו, "דער ערשטער רבי", און אזוי איז עס בנוגע לכל דור ודור, כאמור, ש"אתפשטותא דמשה בכל דרא", עד בדורנו זה - כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ש"פ וארא תשי"ב



נשיא הדור

מ'דארף מפרסם זיין לכל אנשי הדור,
מ'האט זוכה געווען אז דער אויבערשטר האט אויסגעקליבן
און ממנה געווען א בעל בחירה,
וואס מצד עצמו איז ער שלא בערך העכער פון אנשי הדור,
אז ער זאל זיין..דער נביא הדור

נשיא הדור – מהו?

גאולה ומשיח כלומר: "משיח" - הוא נשיא הדור (כדלקמן), ולכן, כאשר ה"שליח", שלוחו של נשיא הדור ("שלוחו יום א' של אדם כמותו"), מצרף ומוסיף יו"ד, עשר כחות נפשו... למילוי השליחות - אזי מתגלה אצלו בחי' המשלח - "משיח".

והענין בזה:

נשיא הדור הוא - "משיח", החל מהפירוש הפשוט ד"משיח" ("משיח ה'") - מלשון משוח, שנמשח ונבחר להיות נשיא ורועה ישראל; ולא תהי' שום תרעומת ("איך וועל ניט האבן קיין פאריבל") אם יפרשו "משיח" כפשוטו, משיח צדקנו, מכיון שכן הוא האמת - שנשיא הדור הוא משיח שבדור.

ובפשטות: ענינו של כל נשיא ורועה ישראל בדורו הוא - משה רבינו שבדורו, "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא", ולא עוד אלא שכל תלמיד חכם אמיתי נקרא בשם "משה" - "משה שפיר קאמרת", ומכיון שמשה רבינו הוא גם משיח צדקנו, "גואל ראשון הוא גואל אחרון", נמצא, שנשיא הדור, משה רבינו שבדור, הוא גם משיח צדקנו שבדור.

. . ובכל אופן, גם אלו הטוענים שסגנון כזה ותוארים כאלו הם למעלה מכפי יכולת הקליטה דכלי השגתם - הרי אין כל נפק"מ אם בכחם לקלוט זאת אם לאו, ואין זמן להמתין עד שהדבר יקלט בכלי השגתם;

יפרשו את הכוונה שנשיא הדור הוא "משיח" - כפי שירצו, אבל העיקר - שימלאו את שליחותו של נשיא הדור בהפצת היהדות והמעיינות חוצה. . .

**נשיא הדור הוא - "משיח",
החל מהפירוש הפשוט ד"משיח"
("משיח ה'") - מלשון משוח,
שנמשח ונבחר להיות נשיא ורועה
ישראל; ולא תהי' שום תרעומת
("איך וועל ניט האבן קיין
פאריבל") אם יפרשו "משיח"
כפשוטו, משיח צדקנו, מכיון שכן
הוא האמת - שנשיא הדור הוא
משיח שבדור.**

כולל - חיזוק האמונה בביאת המשיח והצפי' לביאתו, "יעמוד מלך מבית דוד כו'", בשר ודם בעוה"ז הגשמי, אשר, "כל מי שאינו מאמין בו, או שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו, שהרי התורה העידה עליו . . בדברי הנביאים . . כל הספרים מלאים בדבר הזה" (כפס"ד הרמב"ם),

התוועדות תשמ"ו ח"א עמ' 342

האמת היא שלא שייך לשאול קושיות על הרבי אודות הסדר דמלמטלמ"ע או מלמעלמ"ט, להיותו למעלה מהגבלות דמעלה ומטה, ומצד "נמנע הנמנעות" לא שייך קושיות כלל.

“פשוט ללב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

וכידוע שענינם של הרביים הוא הכנה לביאת המשיח, כי, בביאת המשיח כתיב "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר", היינו, שיראו ("וראו") אלקות בעין בשר הגשמי, וההכנה לזה נעשית ע"י שדבר ה' מתגלה לכאן"א באמצעות גוף גשמי הנראה לעיני בשר פנים אל פנים, שכן, המענה של הרבי [שהי' ע"פ רוב זש"א רגא. נ], ומזמן לזמן הי' מערב גם תיבה באנגלית או ברוסית, וכיו"ב] הוא באופן ש"רוח ה' דיבר בי ומלתו על לשוני".

ש"פ שמיני השי"ת

— לפני ימים אחדים נכנס אלי אברך, וסיפר, מתוך התפעלות, שפעם אמר לו כ"ק מו"ח אדמו"ר גאולה ומשיח
שעי"ז שיהי' מקושר אליו יהי' מקושר (על ידו) אל מי שהוא (הרבי עצמו) מקושר...

בהיותו בהתפעלות, לא רציתי לקררו, אבל, לאמיתו של דבר, אין זה נוגע לנו (למי הוא — הרבי — מקושר), אנו מקושרים אליו, ובשבילנו אין למעלה מזוה"ל (לכער פון דעם איז פאָר אונדז ניטאָ ").

דוגמא לדבר: על אבר בגוף האדם שייך לומר ששואב חיותו מהכבד, מהלב (שלמעלה מהכבד), ועד מהמוח (שלמעלה גם מהלב), אבל אין מקום לומר ולחשוב ע"ד שאיבת חיות ממוח של אדם אחר. אבר חי שרוצה בחיותו ואינו רוצה להיות אבר המדולדל ח"ו, חייב לקבל חיות מהמוח שלו. ועד"ז בנוגע להתקשרות להרבי, שהוא הראש (מוח) והכתר של דורנו זה.

"רבי"

— הוא זה שמקושר עם עצמות

ומהות א"ס ב"ה,

ובמילא, לנו לא נוגע אלא

ההתקשרות אל הרבי בלבד,

ועל ידו מתקשרים אנו עם

עצמות ומהות א"ס ב"ה.

ליל ב' אייר השי"ת

ענין ההתקשרות אל הרבי הוא לא בגלל מעלה זו או אחרת, אלא בגלל היותו "רבי".

פעם שאלו אצל הרשב"ץ אודות אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע אם הוא בעל רוח הקודש, והשיב: מה נוגע לי רוח הקודש? אני יודע שהוא רבי, ובמילא, אם רבי זקוק לרוח הקודש, בודאי יש לו, ואם אינו זקוק לרוח הקודש, מהי ההתפעלות מרוח הקודש?!...

. . "רבי" — הוא זה שמקושר עם עצמות ומהות א"ס ב"ה, ובמילא, לנו לא נוגע אלא ההתקשרות אל הרבי בלבד, ועל ידו מתקשרים אנו עם עצמות ומהות א"ס ב"ה.

— כותב לי אחד מכתב עם שבחים ועילויים על הרבי. בין השבחים כותב גם שפעם בהיותו אצל הרבי בלענינגראד, עמד הרבי, ולפתע הי' נראה לו שעומד לנגדו אדמו"ר מהורש"ב נ"ע. — כשהרבי הי' בארץ ישראל, נכנס אליו יהודי זקן שזכה לראות את אדמו"ר מהר"ש, ובראותו את הרבי... התעלף, וכשהעירו אותו מעלפונו ושאלוהו לפשר הדבר, אמר, שבהכנסו אל הרבי ראה בו את אדמו"ר מהר"ש...

“פשוט לייב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

אותו חסיד שה' שייך לאדמו"ר מהורש"ב או אדמו"ר מהר"ש, ראה עילוי בכך שראה ברבי את אדמו"ר מהורש"ב או אדמו"ר מהר"ש.

אבל, האמת היא, שלא נוגע הדמיון וההשוואה של הרבי אל אדמו"ר מהורש"ב או אדמו"ר מהר"ש; כל מה שנוגע אינו אלא שהוא הרבי, שמקושר עם עצמות ומהות א"ס ב"ה, וע"י ההתקשרות אליו מתקשרים עם עצמות ומהות א"ס ב"ה.

סיפר לי משהו – בהתפעלות – שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר לו: תהי' מקושר אלי, ועל ידי תהי' מקושר אל מי שאני מקושר. – הלה חשב שבאמרו "אל מי שאני מקושר" התכוון הרבי לאביו אדמו"ר מהורש"ב נ"ע וכיו"ב, ומזה היתה התפעלותו כו', אבל, האמת היא, שכוונת הרבי היתה להתקשרות עם עצמות ומהות א"ס ב"ה!

יום ב' דחג השבועות השי"ת

דערפון איז פארשטאנדיק דער לימוד וואס יעדער האט שטייענדיק אין שבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, די לעצטע רגעים פון גלות – אז עס דארף זיין אן עבודה בהתאם מדה כנגד מדה צו מצב הגאולה:

צו מפרסם זיין בא זיך און ביי אלע צו וועמען מ'קען דערגרייכן – אז מ'דארף אויף זיך מקבל זיין און אויך זיך אננעמען (מיט נאכמער שטארקייט) די הוראות ועצות פון די "שופטיך" און "יועציך" שבדורנו – "מאן מלכי רבנן" בכלל ובפרט נשיא דורנו – וועלכער קומט בהמשך צו רבותינו נשיאנו שלפניו – דער שופט דורנו ויועץ דורנו און נביא דורנו.

מ'דארף מפרסם זיין לכל אנשי

הדור, אז מ'האט זוכה געווען אז

דער אויבערשטער האט

סדר שיחות אויסגעקליבן און ממנה געווען א

בעל בחירה, וואס מצד עצמו איז

ער שלא בערך העכער פון אנשי

הדור, אז ער זאל זיין "שופטיך"

און "יועציך" און דער נביא הדור ..

ביז – די נבואה העקריית – די

נבואה אז "לאלתר לגאולה"

און תיכף ומיד ממש

"הנה זה (משיח) בא".

וכציווי התורה הנ"ל: "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי את כל אשר אצוננו", "אליו תשמעון", וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל אז אויב איינער האט די מעלות ושליויות וואס א נביא דארף האבן און באווייזט אותות ומופתים – ווי מ'האט געזען און מ'זעט בהמשך קיום ברכותיו בא נשיא דורנו – איז "אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעון", דורך דעם וואס "יאמר דברים העתידים להיות בעולם ויאמינו דבריו" (ווי מ'האט עס געזען בא כ"ק מו"ח אדמו"ר).

און נאכמער: "נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא – ווי דאס איז בנוגע צו נשיא דורנו, און דאס ווערט נמשך בדור שלאחריו ע"ד תלמידיו כו' – הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה"; מ'דארף אים פאלגן גלייך תיכף ומיד נאך "קודם שיעשה אות", און "אסור לחשוב אחריו ולהרהר בנבאתו שמא אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדאי שנאמר לא תנסו את ה' אליקכם כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר

"פשוט ליב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב"

שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם ולא יהרהרו ולא יחשבו אחריו כו", ווארום מ'איז מאמין אין דברי הנביא, ניט ווייל דאס איז זיינע דעם נביא'ס רייד, נאר ווייל דאס איז דעם אויבערשטענ'ס רייד דורך דעם נביא!

[אפילו ניט די רייד וואס דער אויבערשטער האט געזאגט דורך א נביא שני, וואס איז אבער ניט געזאגט געווארן צו אים].

האט מען די הוראה כנ"ל, אז מ'דארף מפרסם זיין לכל אנשי הדור, אז מ'האט זוכה געווען אז דער אויבערשטער האט אויסגעקליבן און ממנה געווען א בעל בחירה, וואס מצד עצמו איז ער שלא בערך העכער פון אנשי הדור, אז ער זאל זיין "שופטיך" און "יועציך" און דער נביא הדור, וועלכער זאל אנווייזען הוראות און געבן עצות בנוגע צו דער עבודה פון אלע אידן אלע מענטשן פון דעם דור, בכל עיניני תורה ומצוות, און בנוגע צו דעם אלגעמיינעם טאג טעגלעכן לעבן און אויפפירונגן, אויך אין "בכל דרכך (דעהו)" און "כל מעשך (יהיו לשם שמים)".

פעם שאלו לחאניע מאראזוב,

**פון וועמען האלט ער מער, מהרבי
או ממשע רבינו?**

**ענה חאניע, שהוא מחזיק יותר
מהרבי, מכיון שבלי האמונה ברבי,
לא הי' מאמין גם במשע רבינו.**

ביז – די נבואה העקרית – די נבואה אז "לאלתר לגאולה"
און תיכף ומיד ממש "הנה זה (משיח) בא".

און צוזאמען מיט די זכות – האט יעדערער פון אנשי דורנו
די אחריות צו אננעמען אויף זיך "שופטיך" און "יועציך",
"מאן מלכי רבנן", און רבותינו נשיאנו בדורות שלפני זה –
וואס דעמולט האט עס אויך דעם תוקף המובן לכל א' בבחינת

עצה טובה (ניט נאר בדרך ציווי), אז אפילו אויב ער האלט פון זיך (און אפילו אויב ער האט על פי תורה
ושו"ע פון וואס פון זיך האלטן), איז יחיד ורבים הלכה כרבים – כדעת ה"שופטיך" און "יועציך" – רבים.

און דורך דער קבלה וקיום ההוראות פון "שופטיך" און "יועציך" שבדורנו – ווערט דורך דעם גופא
דער מעין און התחלה פון קיום התפלה "השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחילה" בגאולת
האמיתית והשלימה (כנ"ל), במכ"ש פון דעם וואס "סוף מעשה מחשבה תחלה", עאכו"כ אז דאס איז שוין
אויך אין דיבור ("ניב שפתיים", ענין הנבואה), ווי ס'איז נהוג לאחרונה צו ארויסברענגען די דברים בדיבור,
כולל ובמיוחד – אז אט אט קומט די גאולה.

- וואס עפ"ז האט מען אויך אן ענטפער אויף די שאלה וואס מ'פרעגט אויף דעם וואס מ'רעדט
לאחרונה אז די גאולה קומט תיכף ומיד ממש – לכאורה: ווי קען דאס אזוי גלאטיק דורכגיין און מצליח
זיין; ווי וועלן די בני-בית זיך אפרופען אויף דעם, און וואס וועט די וועלט זאגן אויף דעם? איז די
ענטפער, אז אויב די עניני הגאולה וואלטן געווען א חידוש, וואלט אפשר געווען אן ארט אויף דער
שאלה; וויבאלד אבער אז די גאולה איז ניט קיין חידוש דבר, נאר כל עניני הגאולה האבן זיך שוין
אנגעהויבן ("כבתחילה") און זיינען שוין נמשך ונתקבל געווארן אין עוה"ז הגשמי התחתון שאין תחתון
למטה ממנו (בבחי' "ויועציך כבתחילה") – וועט ניט זיין א פלא ווען די גאולה קומט תיכף ומיד ממש!

“פשוט ללב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

ש"פ שופטים תנש"א

שיעור אחדות ומה שכותב "אנא חוסו עלינו און זייט כו" – הרי לזה צ"ל היכולת, כחות העצמיים, כחות ההיוליים, כחות הגילויים, ושלימות לבושי מחשבה דיבור ומעשה וכו' וכו'.

אג"ק ח"ג

וגודל העילוי שנתחדש ע"י המאסר דוקא מובן מהמבואר בשיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר (בנוגע להמאסר דאדמו"ר הזקן, דמזה מובן גם בנוגע להמאסר דאדמו"ר האמצעי), שהמאסר הי' בהסכמתו, כי כל צדיק וצדיק הוא מושל ושולט על כל הענינים הגשמיים שלו, וכל מאורע עמו הוא בהסכמתו.

מאמר אתה אחד תשמ"ב

פעם שאלו לחאניע מאראזוב [הרה"ח וכו' ר' אלחנן דוב מאראזוב], פון וועמען האלט ער מער, מהרבי או ממשה רבינו? ענה חאניע, שהוא מחזיק יותר מהרבי, מכיון שבלי האמונה ברבי, לא הי' מאמין גם במשה רבינו.

משיחת יום ב' דחגה"ש תשי"ג

המזכירים שהיו נוהגים להסיע את הרבי לאוהל סיפרו כי לא אחת הרבי היה מתחיל לענות על השאלות שהיו חושבים במהלך הנסיעה. אחד המזכירים התבטא פעם: היו פעמים שהייתי פוחד לחשוב בכלל...

משפחה אחת נכנסה ליחידות, והבינו מהמזכיר שכותבים רק את השמות בלי כל הבקשות. משנכנסו, התבונן הרבי בשמות המשפחה, ולאחמ"כ החל עונה על כל שאלותיהם שחשבו לכתוב. בסיום היחידות אמר להם הרבי: במענה על הצעת עבודה בניו יורק - תסעו חזרה ל... ולא לנו יורק.

אמבולנס הוזעק מיד. היד טופלה ונחבשה בגבס. עברו כמה שבועות

עד שהיד שבה לאיתנה. כעבור תקופה העיז ר' יחזקאל ושאל את הרבי את השאלה שהציקה לו מאד: הרבי נפל ושבר יד, דבר שגורם יסורים נוראים ר"ל – אם כן מה ראה הרבי לחייך ולשחוק כל כך בשעת מעשה?

ענה לו הרבי: ר' יחזקאל, ידעתי לפני כן כי עתיד להתרחש משהו לא טוב, אך לא ידעתי אם עלי או על החסידים, וחששתי שזה יקרה לחסידים...

ברגע שנפלתי הבנתי מיד שלמקרה זה כוונה תחושותי, וברוך השם לחסידים לא קרה שום דבר, אזי שמחתי שמחה גדולה...

הי' זה בשנים אחרי עזיבת כ"ק אדמו"ר מורי"צ את רוסיה, לילה אחד התעורר המזכיר - הרה"ח ר' יחזקאל פייגין הי"ד שישן בחדר בסמוך לחדרו של הרבי ריי"צ לקול חבטה מחדרו של הרבי... ר' יחזקאל רץ מיד לחדרו של הרבי, ולעיניו נגלה מחזה מבהיל ומוזר כאחד: הרבי שוכב על הריצפה ומחייך במלא פיו! כשהתקרב יותר ראה שהרבי שבר את ידו הק'.

"פשוט ליב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב"

אמבולנס הוזעק מיד. היד טופלה ונחבשה בגבס. עברו כמה שבועות עד שהיד שבה לאיתנה. כעבור תקופה העיז ר' יחזקאל ושאל את הרבי את השאלה שהציקה לו מאד: הרבי נפל ושבר יד, דבר שגורם יסורים נוראים ר"ל – אם כן מה ראה הרבי לחייך ולשחוק כל כך בשעת מעשה?

ענה לו הרבי: ר' יחזקאל, ידעתי לפני כן כי עתיד להתרחש משהו לא טוב, אך לא ידעתי אם עלי או על החסידים, וחששתי שזה יקרה לחסידים. . .

ברגע שנפלתי הבנתי מיד שלמקרה זה כוונה תחושת, וברוך השם לחסידים לא קרה שום דבר, אזי שמחתי שמחה גדולה. . .

ר' בערל ליפסקער

**פעם שאלתה הרבנית חי' מושקא
את בעלה, הרבי שליט"א,
מדוע זה שגם בשעות המעטות
אותם מקציב למנוחה – אין הרבי
מצליח להרדם?
הרבי ענה לה (תוכן): איך אוכל
להרדם כשפלוני יש לו בעי' זאת,
ולאחר בעי' זאת וזאת?...
כך מנה הרבי כמה אנשים
בשמותם...**

הרב יוסף וויינבערג נזקק פעם ברכה לרפואה דחופה מאד מהרבי, אך, כשניגש למזכירות הדיעוהו כי במשך השעות הקרובות לא ניתן למסור בשום אופן את הפתק, כשהרב וויינבערג ראה שאין לו ברירה, דחף באין רואים מעטפה תחת למפתן חדרו הק' של הרבי.

כעבור זמן תפס הרב וויינבערג כי בגללו הרבי הצטרך להתכופף, כי הרי מכתבו הי' על הריצפה - מה? – חשב הרב וויינבערג לעצמו – היתכן? בגללי הרבי הצטרך להתכופף?

בסוף החילט לכתוב לרבי לבקשת תיקון על זה.

המענה של הרבי הי' "הרי זה כל עניני – אופהיבען"...

הרב יוסף וויינבערג

פעם שאלתה הרבנית חי' מושקא את בעלה, הרבי שליט"א, מדוע זה שגם בשעות המעטות אותם מקציב למנוחה – אין הרבי מצליח להרדם? הרבי ענה לה (תוכן): איך אוכל להרדם כשפלוני יש לו בעי' זאת, ולאחר בעי' זאת וזאת?... כך מנה הרבי כמה אנשים בשמותם...

ר' בערל יוניק

פעם נכנס אחד ליחידות, ובטעות נתן לרבי את הפתק של הרופא במקום שכתב לרבי, הרבי אבל ענה לו על כל השאלות כאילו שראה אותם כתובים על הפתק, אחר היחידות ראה שטעה והרבי החזיר לו את הפתק של הרופא.

מא' החסידים

“פשוט ליב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

מספר אחד החסידים: שמעתי שאחת מתושבות השכונה נסעה פעם באחד הכבישים המהירים של ניו-יורק, ועברה את המהירות המותרת. עצר אותה שוטר, וכאשר הוא ראה במכונית תמונה של הרבי, שאל אותה אם יש לה קשר לאדם שבתמונה. היא השיבה בחיוב, והשוטר אמר לה: אם יש לך קשר איתו - לא אתן לך קנס...

כששאלה אותו מה ההקשר שלו לרבי, סיפר לה השוטר שפעמים רבות הוא היה נוסע בניידת המשטרה שהייתה מלווה את הרבי בדרכו לאוהל הק'. פעם אמרה לו אשתו, שמכיון שכבר חמש שנים הם נשואים ללא ילדים, כדאי שיגש לרבי של היהודים ויבקש ממנו ברכה. הוא ניגש לרבי, לאחר שהרבי בירך אותו בילד נולד בנו. 'ואת יודעת איך קוראים לבן שלנו', סיים השוטר הגוי: 'מענדי...!'



ראש בני ישראל

יש רבי בישראל,
ואין הוא נכנס בהגבלות הטבע,
והרוצה ללכת לבטח דרכו: במסחר, בהנהגת הבית, וכו' -
לא ירים את ידו מבלי לשאול את פי הרבי.

מה עושה הרבי למען החסידים?

שיעור אחדות אהבה איז דער רוח החיים אין עבודת החסידות, דער חוט המקשר חסידים איינעם מיט דעם אנדערען, און דער חוט המקשר רבי מיט חסידים און חסידים מיט'ן רבי'ן. עס איז הן בדרך אור ישר הן בדרך אור חוזר, האט קיינע מחיצות ניט, און עס איז העכער פון דער הגבלה פון מקום וזמן.

היום יום כו שבט

ליינענדיק די בריף פון די רביים, הן מכתבים כלליים און הן מכתבים פרטיים זעט מען די אהבה וחיבה פון די רביים צו חסידים, די אהבה היותר גדולה בלשון בני אדם היא אהבת האדם לבנים, הנה באמת גם אהבה זו היא כלא חשיבא לגבי האהבה וואס רבי האלט חסיד.

לקו"ד ח"א עמ' 88

[ר' יצחק מתמיד אמרשא לטער [רא לטער שימחוביץ] כתב שיזכרהו בשמחת תורה, ואמר כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ:] על מי ששייך אלי אינני שוכח ח"ו.

סה"ש תרפ"ז ע' 119

דכן הוא צדיקי ונשיאי ישראל שאין מבקשים לעצמם ואין חושבים אודות עצמם, כ"א אודות ישראל. כמו ביעקב שמצד עצמו ה' יכול ללכת שעירה, און מצד אים איז שוין געקומן משיח, אלא שלהיות שהצאן, די קליינע שעפסלאך, עלות עלי און זיי זיינען נאך ניט פארטיק, ודפקום יום אחד ומתו כל הצאן, דהגלוי שהו' אחד ושמו אחד יפעול בהם כליון לגמרי, לא שיהיו ברצו"ש שזהו תכלית העבודה כ"א שיהיו בכליון, ומצד הצאן שעלות עלי נשאר יעקב בגלות אף שלו עצמו לא ה' חסר מאומה.

מאמר פדה בשלום גו' תשי"ב

פעם ציוו הרופאים לכ"ק אדמו"ר מוהריי"צ כי הדרך היחיד בו יתרפא ממחלתו שממנו סבל הרבי אז, הוא רק על ידי זה שהרבי ידבר את כל מה שיש לו על לבו הק' למי שהוא אחר. החסידים החליטו כי האיש שמתאים לזה הוא מר יצחק שניאורסאן, מר יצחק שניאורסאן ה' אכן קרוב משפחה עם בית הרב אבל לא ה' חסיד מן השורה.

ה' סטודנט יהודי, ממוצא חב"ד, שרצה ללכת ללמוד באחת האוניברסיטאות בארה"ב. באותה תקופה הרבי התבטא בחריפות נגד תופעות שונות שהיו באוניברסיטאות בארה"ב, והסטודנט שהיה בדילמה, כתב לרבי שמאחר והוא חסיד של הרבי אזי הוא לא יכול לעשות נגדו וללכת בכל זאת ללמוד באוניברסיטה בה הוא כל כך רוצה ללמוד. לכן הוא מציע רעיון מקורי: במשך ארבע שנים הקרובות בלבד הוא לא יהיה חסיד של הרבי, ובכך תיפתר הבעי'... הרבי השיב לו: "אם ההתקשרות בין לרבי לחסיד היתה חד סיטרית - אז הרעיון שלך היה טוב; אך מאחר וההתקשרות בין רבי לחסיד היא דו-סיטרית - גם אם תנתק עצמך מהרבי - הרבי לא ינתק אותך ממנו"

"פשוט ליב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב"

כשמר יצחק נכנס אמר לו הרבי: שתדע שממני לא תשמע שום דבר, אבל – הוסיף הרבי – דבר אחד אני יכול להגיד לך וזה אשר כל לילה לפני קריאת שמע אני חושב על כל חסיד וחסיד.

מסעדי' ליבעראוו

היה סטודנט יהודי, ממוצא חב"די, שרצה ללכת ללמוד באחת האוניברסיטאות בארה"ב. באותה תקופה הרבי התבטא בחריפות נגד תופעות שונות שהיו באוניברסיטאות בארה"ב, והסטודנט שהיה בדילמה, כתב לרבי שמאחר והוא חסיד של הרבי אזי הוא לא יכול לעשות נגדו וללכת בכל זאת ללמוד באוניברסיטה בה הוא כל כך רוצה ללמוד. לכן הוא מציע רעיון מקורי: במשך ארבע שנים הקרובות בלבד הוא לא יהיה חסיד של הרבי, ובכך תיפתר הבעיה. . .

הרבי השיב לו: "אם ההתקשרות בין לרבי לחסיד היתה חד סיטרית - אז הרעיון שלך היה טוב; אך מאחר וההתקשרות בין רבי לחסיד היא דו-סיטרית - גם אם תנתק עצמך מהרבי - הרבי לא ינתק אותך ממנו"

מר' מ"מ גרונר

**ליינענדיק די בריף פון די רביים,
הן מכתבים כלליים און הן מכתבים
פרטיים זעט מען די אהבה וחיבה
פון די רביים צו חסידים,
די אהבה היותר גדולה בלשון בני
אדם היא אהבת האדם לבנים,
הנה באמת גם אהבה זו היא כלא
חשיבא לגבי האהבה וואס רבי
האלט חסיד.**

אברך שנכנס ליחידות, נשאל האם אמר חת"ת היום. כאשר השיב הנ"ל בטבעיות בשלילה, אמר הרבי: אני לוקח ממני לקשר את היחידה שלי עם היחידה שלו והוא עונה לי מבלי להתרגש 'לא!'

זקני החסידים בפריו היו מספרים, כי באחת מהתועדויות של הרבי בפאריז, קם לפתע ממקומו ובפנים מאוימות אמר: הרבי בעיניו המאירות מלווה אותנו היכן שאנו נמצאים! ויצא בריקוד נלהב כשכל הקהל הקדוש מרקד עמו בהתלהבות עצומה.

אחד מהמשמשים בביתו של הרבי סיפר שפעם קיבל הרבי מכתב, וכשקרא את המכתב החל לבכות זמן רב. לאחר כמה רגעים הפסיק הרבי לבכות, ושוב קרא את המכתב ושוב החל לבכות זמן רב. אח"כ התברר שבמכתב היה מסופר על יהודי שנפטר לפני זמנו.

לפני פרוץ מלחמת ששת הימים נכנס יהודי אחד לרבי ואמר: בת דודתי ובעלה ביקשו ממני לבקש מהרבי שיצווה לבנם היחיד הלומד בישיבה בארץ ישראל - לחזור הביתה. השיב לו הרבי: יש לי בארץ אלפי בנים יחידים ואם אני אומר להם להישאר, הרי זה משום שאני בטוח שלא יקרה להם כלום.

מפי בעל המעשה

“פשוט ליב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

פעם סיפר ר' מענדל פוטערפאס לגיסו, ר' בנציון שם טוב, כי כשהי' במחנות העבודה ברוסי', הייתה תקופות שסבל יסורים גדולים, ובכל זאת הוא הרגיש מאד בנוח – "געפילט זייער בא זיך", הדבר הפליא אותו מאד (עד שהתחיל לדאוג מזה).

כאשר ר' בנציון סיפר את זה לרבי, הרבי הגיב: מה הפלא הרי הרביים נמצאים אתו... והרבי מנה את כל הרביים.

מר' מענדל



התקשרות רבי וחסידי

"פשוט ליב האבען דעם רבי'ן
באהבה מורגשת בלב"

לימוד תורת הנשיא

גאולה ומשיח יום א' ולא עוד אלא שאפילו אם נמצא במעמד ומצב שעדיין יש לו ספקות בנוגע להרבי (אם הוא בעה"ב על הכל, ויכול הכל, ובמילא אינו יכול להתחבא ממנו), עליו ללמוד את תורת החסידות של הרבי – "תורה צוה לנו משה", אע"פ ש"תורה" בגימטריא תרי"א, היינו, שחסר עדיין בהענין דאנכי ולא יהי' לך, ודוגמתו בנוגע להרבי, כמובן ממארז"ל (ע"פ נגלה) "החולק על רבו כחולק על השכינה" – כי, ע"י לימוד תורתו וולט ער זיך האַ לטן אַן דעם תס'קליא־ מקע און זיין מיט אים אויף איין וואַ גן".

כ' מנחם-אב השי"ת

וידוע שההתקשרות היא על ידי שלומדים חידושי תורה שחידש הצדיק.

ידוע הסיפור:

חסיד אחד אמר לרבי שברצונו מקושר. ענה לו הרבי שילמד את החסידות שלו ועל ידי כך יהי' למקושר שלו, כי התקשרות היא רק על ידי תורה.

ספר השיחות תש"ב עמ' 28

ופירש כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלל[ה] "ה נבג"מ זי"ע הכ"מ במכתב, אשר "גודל התשוקה להתקשרות יכול להשביע רק כאשר ילמוד מאמרי החסידות שאומר הרב

מנהג החסידים המקושרים

– בכל דור ודור –

שהיו קובעים להם זמן מיוחד, מהם

שעה ליום או פעם בשבוע, בשני

שבועות או בחודש, להתעורר

ברגשי אהבה למורם ורבים –

פשוט ליעב האבען דעם רבי'ן

באהבה מורגשת בלב

וכותב, כי בריאת פנים בלבד לא סגי".

ובמכתב שני יפרט "השואל במה היא ההתקשרות שלו אלי מאחר שאין אני מכיר פנים... ההתקשרות האמיתית היא ע"י לימוד התורה, כשהוא לומד המאמרי חסידות שלי, קורא את השיחות ומתחבר עם ידידי אנ"ש ותלמידי התמימים יחיו בלימודם ובהתוועדותם, ומקיים בקשתי באמירת תהלים ובשמירת זמני הלימודים, הנה בזה היא ההתקשרות".

וכאשר נלמוד תורתו ושיחותיו ונלך בדרך זו הישרה אשר הורנו, הנה "כמים הפנים וכו' ורוח אייתי רוח ואמשיך רוח ורוחו עומדת בקרבנו ממש... שגם בזה העולם המעשה היום לעשותם אשתכח יתיר". ומה עד כאן עומד ומשמש, אף להלן עומד ומשמש.

אג"ק ח"ג עמ' רמ"א

ציור פני הרב

בשעה שיתבונן שיהיה "הקיצו ורננו שוכני עפר", ובתוכן כ"ק מו"ח אדמו"ר, והוא יצטרך להעמיד גאולה ומשיח למשיח או להקב"ה את ה"ראו גידולים שגדלתי" – הוא יקח תלמיד שלו, או אחד שיש לו שייכות אליו יום ג' ע"י פעולותיו, והוא יראה על הפעולות שהוא עשה במשך שבועים שנה, ויאמר "ראו גידולים שגדלתי".

אפילו אם בדרך כלל הוא מצדיק את עצמו בכל מיני הצטדקיות – אבל בשעה שיתבונן שכבר כ"ק מו"ח אדמו"ר יקח אותו ויראה את פעולותיו – מובנת ההוספה שיוסיף בעבודתו . .

בשעה שיתבונן איך שיראה שעוד מעט בעל ההילולא יעמוד ויקח יהודי בצאוורו ויראה את עבודתו במשך השבועים שנה שנמצא כנשמה בעולם הזה, ויאמר עליו "ראו גידולים שגדלתי" – מובן הרי ההוספה שזה יביא עבודתו.

ש"פ בשלח תשמ"א

אדמו"ר הרי"צ אמר פעם להרה"ח

ר' איצ'ה מתמיד הי"ד:

"אויב איר טוט זיך אין חינוך

ביסטו מיינער".

"און אויב ניט - זייט איר טאקע

איטשע, אבער איר זייט ניט

'מיינער".

אשר ענין זה עצמו, עצם הזיכרון והידיעה, שהנה נכנס נשיא דרונו ומביט – מה נעשה עם החסידים שלו והתלמידים שלו, האם ועד כמה מנצלים את ה"ונשלמה פרים שפתינו", את השלימות הניתנה להשגה דוקא על ידי העבודה ב"שפתינו" בזמן הגלות – הרי זה מעורר כל אחד ואחד, אנשים נשים וטף, לקבל על עצמו החלטות להוסיף עוד יותר בשלימות העבודה, ועד לתכלית השלימות, כך שגם באם הי' חסר בעבודתו עד עתה (מאיזה סיבה שתהי'), הרי הוא מחליט תיכף ומיד – להטיב את הנהגתו מכאן ולהבא במחשבה דיבור ומעשה.

משיחת ש"פ וארא תשנ"ב

כאשר לומדים מאמר, שיחה, רשימה או מכתב מהרבי, צריכים להתבונן ולהזכר בהציור של הרבי [כולל גם אלה שלא ראו, יציירו לעצמם את הרבי באמצעות תמונה] כמו שהרבי "עומד כנגדו"!

יום ב' דחגה"ש השי"ת

ישנם כאלה שבהיותם במקומות שלא היו יכולים לטבול במקוה, נמנעו בגלל זה לקיים תפקידם ושליחותם במילוי רצונו של הרבי. אבל, האמת היא שגם במעמד ומצב כזה ישנו הכח של הרבי, וכמ"ש "השוכן אתם בתוך טומאותם", וצריכים רק להתקשר ("צטרא גן זיך") אל הרבי, לצייר פניו וללמוד תורתו, כאמור, ש"תורה . . עומדת לו" גם במצב של חולי (לא רק יסורים או זקנה), ועי"ז יוכל לקיים את התפקיד והשליחות דמילוי רצונו.

כ"ף מנ"א השי"ת

“פשוט ליב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

במה שכותב אודות ברקים ורעמים, הנה יבדקו את התפילין שלו וכן את המזוזות בדירתם, ויהי' בקירוב מקום אליו תמונת כ"ק מו"ח אדמו"ר צוקללה"ה נבג"מ זי"ע ובפרט בזמנים שהנ"ל רגיל, ואז הרי גם בהתבוננות קלה יסור ממנו כל הפחד מלבד האמור במרז"ל, שניתנו לפשט עקמימות שבלב.

אג"ק ח"ד עמ' ר"ו

“זה עתה נתקבל מכ[תבו]. ובנוגע לשינת בתו תי' . . יניח אצל מטתה קודם שהולכת לישון תמונת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ . . .”

מענה מכ"א טבת תשי"א

קיום הוראותיו

דאס וואס דער רבי נ"ע זאגט אז מען דארף זיך איבער געבן צו די פעולות פון רבי'ן, מיינט דאך דאס ניט אז ער גייט באווארענען און זאגן אז א חסיד דארף טאן וואס דער רבי הייסט אים, ווארום "בשופטני לא עסקינן", און אויף טאן וואס מען הייסט איז דאך א מצות עשה מן התורה אז מען דארף מקיים זיין דברי רבו.

אויך איז מובן אז ער קומט ניט באווארענען וועגן אזעלכע פעולות פון רבי'ן שא"א לעשות ע"י אחרים, ווארום דאס איז דאך אויך א מפורש'ע דין, אז "מצוה שא"א לעשותה ע"י אחרים" זיינען זיי דוחה אפילו תלמוד תורה . . . און וויבאלד אז די פעולות פון רבי'ן זיינען דאך אלע דער ענין פון החזקת והפצת היהדות, איז אויב ס'איז אזוינע פעולות וועלכע אן אים קענען זיי זיך ניט אויספירן — גייט דאך דאס אריין אין דעם סוג "מצוה שא"א לעשותה ע"י אחרים".

איז דאך פארשטאנדיק, אז דאס וואס דער רבי נ"ע זאגט אז מען דארף זיין איבערגעגעבן צו די פעולות פון רבי'ן, רעדט ער דאס בנוגע וועלכע מען קען אנקומען אן אים, ופשיטא אז דער רבי האט קיין מאל ניט געזאגט און ניט געשריבן וועגן דערויף, נאר אעפ"כ וויבאלד אז דאס איז ענינים אין וועלכער דער רבי האט זיך אפגעגעבן, איז ער צו דערויף איבערגעגעבן, און לייגט אוועק אלע זיינע אייגענע ענינים.

-וואס דאס רעדט מען דאך וועגן א חסיד און א מקושר צום רבי'ן, וואס דער רבי נ"ע זאגט אויף אים אז ער איז א מקושר צום רבי'ן, און ממילא איז אלע זיין ענינים איז דאך אדער תורה אדער עבודה אדער גמ"ח; וויבאלד אבער אז דאס איז אלע זיינע ענינים — לייגט ער זיי אוועק און גיט זיך איבער צום רבי'נס פעולות.

וואס דער דיוק הלשון איז — פעולות. ניט מקושר צום רבי'נס תורה, צום רבי'נס מחשבה אדער צום רבי'נס דיבור, נאר צו זיינע פעולות דוקא. פעולה איז דאך אן ענין נפרד דוקא, וואס דאס איז נאך

סדר שיחות

מ'דארף אלעמאל געדיינקען, אז מען איז דעם רבי'נס מענטשן, און שטעלן זיך אליין די פראגע: איז דער רבי צופרידן מיטמיר וואס איך טו אזוי? האב איך גענוג אתכפיא און אתהפכא ווי עס פאסט פאר דעם רבי'נס א מענטש?

“פשוט לייב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

נידעריקער ווי מעשה, אזוי ווי דער לשון "כח הפועל בנפעל", וואס דאס איז דאך אויך א דבר נפרד דוקא. ד. ה. ס'איז אזוינע ענינים וואס אין רבי'נס מחיצה זיינען זיי גארניט שייך, און אויף טאן די פעולות דארף מען ארויסגיין פון רבי'נס ד' אמות אויף צו טאן זיי, איז כאטש דאס איז דאך גאר א נידעריקער ענין, וויבאלד אבער אז דאס זיינען דעם רבי'נס פעולות, איז ער צו זיי איבערגעגעבן.

ש"פ וישב תשכ"א

מען האט דאך פריער גערעדט אז מען דארף זיין סאלדאטן. איז אפילו ענינים וואס דער רבי האט ניט געזאגט בפירוש, מען האט עס גאר קיינמאל ניט געהייסן, אבער אויב עס האט נאר עפעס א פארבונד מיטן רבי'ן, ד. ה. אז ער ווייס ביי זיך געוויס אז דאס איז דעם רבי'נס רצון, איז כאטש אז מען האט אים קיינמאל געהייסן, איז אבער וויבאלד אז דאס איז דעם רבי'נס רצון, איז אין דעם שוין פאראן דעם "שתהא אימתו עליך"...

כאטש אז מען האט אים ניט געהייסן – ער האט ניט געהאט אויף דעם קיין פקודה און ניט קיין הוראה – נאר וויבאלד אז ער בפנימיותו ווייסט דאך אז דאס איז דער רצון, איז דאס דאך ניט ווייניקער פון "שרביט של מלך", וואס אויב ער האט ניט קיין אימה פון דעם "שרביט" איז דאס היפך פון "שום תשים עליך מלך" און ער איז א מורד במלכות! . . און אויב ער טוט דאס ניט, איז כאטש אז קיינער האט אים ניט געהייסן, איז אבער וויבאלד אז ער ווייסט דאך אז דעם רבי'נס רצון איז אזוי, איז דאך אן ענין פון "שרביט של מלך" . . .

**בשעת מ'האט א הוראה פון דעם
אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא,
ביז נשיא דורנו, דארף מען וויסן אז
דאס איז פונקט ווי ער הערט דאס
פון דעם אויבערשטן אליין.**

פאראן גאר אזוינע וואס ווילן מסביר זיין אז ניט דאס איז דער רצון, וואס דאס איז נאך אן ערגערער ענין – "שמעמידים צלם בהיכל": מען נעמט דעם "צלם" פון אייגענעם שכל און מען וויל אויסטייטשן אז אזוי איז דעם רבי'נס רצון, וואס דאס איז דאך נוסף אויף דעם וואס ער זאגט אין תניא אז ער נעמט "ראשו של מלך" . . בקיא צואה", וואס דארטן רעדט ער דאך וועגן "ראשו של מלך" פון זיין אייגענע נפש האלוקית – איז נוסף לזה, וויל ער נאך דעם רבי'ן אריינשלעפן אהין.

ש"פ בראשית תשכ"א

בשעת מ'האט א הוראה פון דעם אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא, ביז נשיא דורנו, דארף מען וויסן אז דאס איז פונקט ווי ער הערט דאס פון דעם אויבערשטן אליין, ווארום דבר הוי' דיבר בו ומלתו על לשונו, וגילה דבריו ע"י עבדיו הנביאים, במילא דארף מען דאס אנעמען פונקט אזוי ווי מ'וואלט דאס געהערט מפי הגבורה אליין.

ע"ד ווי ער זאגט אין אגרת הקדש אז אויב מען וואלט דאס געהערט פון דעם אויבערשטן אליין, וואלט מען דאס ערפילט בתכלית הדיוק, אזוי אויך דא, אז מען דארף דאס ערפילן בתכלית השלימות, אן

“פשוט ליב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

קיינע אמתלאות בדבר, און ווי ס'שטייט אין אחרונים אז אמתלא איז צוויי ווערטער אמת – לא, און דינגען זיך מיט דעם, און ניט לערנען אין דעם קיין פשטים ועאכו"כ ניט פשט'לאך.

און עס איז קיין חילוק ניט צו ער זאגט איבער פון וואנעט עס שטאמט, צו ער זאגט ניט, עס איז דאך א זיכערע זאך אז דאס איז דבר הוי' דיבר בו. און מ'דארף דאס טאן בתכלית הוריות.

ש"פ ראה תשכ"ט

מ'דארף אלעמאל געדיינקען, אז מען איז דעם רבינ'ס מענטשן, און שטעלן זיך אליין די פראגע: איז דער רבי צופרידן מיט מיר וואס איך טו אזוי? האב איך גענוג אתכפיא און אתהפכא ווי עס פאסט פאר דעם רבינ'ס א מענטש?

ממכתב ז' תמוז ה'שי"ת

ענין הקבלת עול מודגש ביותר בהיחס של חסיד אל הרבי – כי, בידעו שהוא אינו אלא "רגל", והרבי הוא ה"ראש", ה"ה מתמסר לגמרי ("ער גיט זיך איבער אינגאנצן") אל הרבי, ומקיים את הוראותיו של הרבי מתוך קבלת עול מוחלטת.

לכאורה יש מקום לשאלה: כיצד אפשר לומר שהוא בעצמו אין לו ראש – כיון שנצטווה בתורה להניח תפילין של ראש, עכצ"ל שיש לו גם ראש?!

והמענה על זה – מבהיר כ"ק מו"ח אדמו"ר בהשיחה בענין הקבלת עול ד"איש חיל'על' סא. לדא. ט. הא. ט. קיין קא. פ. דא. ש. א. מא. ל. גאנא. אַטקא. לדא. ט. הא. ט. בלויז. א. קא. פ. אַאיקסער. זא. ל. טרא. גן. דעם. פא. ס. פון. דעם. ביקס" (החייל – אין לו ראש. פעם היו אומרים שראשו של החייל הוא רק בשביל לשאת את חגורת הרובה).

שבת חוהמ"ס ה'שי"ת

א חסיד – האט די רבי געזאגט – איז ווי א ציג. א ציג ווייס גארניט, זי ווייס אז זי איז א ציג. זי ווייס אז זי דארף געבן מילך, און וועגן עסן דאס זארגט שוין די בעל הבית זי זאל האבן אלעמאל גרייט וואס צו עסן, אבער זי זארגט ניט וועגן דעם. אזוי אויך א חסיד – ער דארף טאן דאס וואס מען פאדערט פון אים.

אחש"פ תשי"א

בכלל צריכים לידע שההנהגה של חסידים נוגעת אל הרבי. . ומזה מובן גודל האחריות של החסידים המקושרים אל הרבי, כיון שההנהגה שלהם נוגעת גם אל הרבי, כך, שכאשר מתנהג באופן בלתי רצוי ח"ו,

“פשוט ללב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

הרי זה לא רק בבחינת "חובל בעצמו" שאינו רשאי אבל פטור, אלא גם בבחינת "חובל באחרים" שהוא חייב, ועאכו"כ בנדו"ד, שהאחרים הוא נשמה כללית וכו' וכו', שאז האחריות היא גדולה ביותר.

תורת מנחם תשי"א עמ' 94

נסיעה וכתובה לרבי

. . . נתינת ישר-כח לכל האורחים שליט"א, אשר, הרגש החסידי שלהם האיר בהם בגילוי ובא לידי פועל ממש, לקיים את ה"לך לך מארצך גו'" כדי להיות בד' אמותיו (בית-כנסת בית-מדרש) של נשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, במשך הזמן ד"הקהל", "הקהל את העם האנשים נשים והטף" (חג הסוכות) – על כל פנים שעה אחת או יום אחד.

השיב לו ר' לייב:
"בנושא זה איני יכול להגיע איתך לעמק השווה – כי אין ביננו כל 'שפה משותפת' - "מיר ריידן ניט די זעלבע שפראך". כשאר מדובר בבריאותה של אשתי, יכול אתה לומר כך ואני לומר כך, משום שלשנינו יש, פחות או יותר, הבנה בנושא זה. אך כאשר מדובר על נסיעה לרבי, אתה בכלל לא תבין על מה מדובר, לעולם לא תבין מה הצורך החיוני שבזה, ולכן אינני יכול להסביר לך מאומה בנושא. הצורך לנסוע לרבי הוא בנפשי ממש, כך שלא יכולתי לעשות חשבונות בנידון...

ש"פ לך-לך תשמ"ח

ישנם אמנם כאלו שלא באו, אלא נשארו לשבת ב"חור" שלהם ("געבליבן זיצן בא זיך אין קאטון"), בדמיינם לעצמם שיושבים בארמון המלך... וכך "העבירו" ("אפגעשמאכטעט") את כל משך "זמן שמחתנו".

הסיבה לכך שיכול להיות מצב זה (לשבת ב"חור" ולחשוב שנמצאים ב"ארמון המלך") היא – חשכת הגלות, אבל, מה שייך חושך הגלות לאלו השייכים לנשיא דורנו, שמכריז שכבר סיימו כל העבודה, כולל גם "צחצוח הכפתורים"?!

ומובן גודל הרחמנות עליהם, ובמילא, גדול יותר הצורך לעודדם כו' שלא יפלו ברוחם כו', ואדרבה – שיהי' אצלם הענין ד"כפליים לתושי".

ש"פ לך-לך תשמ"ח

ויש לקשר זה עם שלילת הענין ד"אשר קרך בדרך" – הדרך של החסיד שנוסע לרבו:

עצם הענין של נסיעת החסיד לרבו – ה"ז דבר הפשוט, שלכן, מזמן לזמן נוסע כל חסיד לרבו (ככל פרטי הענינים שבזה), ונסיעה זו פועלת בעבודתו במשך כל השנה עד לפעם הבאה שנוסע (בשנה הבאה, או בשנה זו עצמה):

אלא מאי, יתכן שיהי' בזה ענין של קרירות - "אשר קרך בדרך", קרירות בהנסיעה לרבו, ע"ז צ"ל המלחמה בעמלק. לשלול ענין הקרירות אפילו "בדרך" שנוסע לרבו, וכאמור, לא רק בגלל שממצב של

“פשוט ללב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

קרירות יכולים לירד ח"ו למצב גרוע יותר, אלא גם מפני שענין הקרירות הוא היפך מציאותו של יהודי – "אש".

ש"פ ויקרא תשמ"ט

כידוע אצל חסידים שכאשר כותבים פדיון ושולחים אל הרבי, נפעלת כבר הפעולה גם אם הפדיון לא הגיע עדיין לידי הרבי ובמילא לא ראו בעיני בשר. – על החסיד לעשות את שלו, להתמסר אל הרבי ולסמוך עליו, וכאשר הוא עושה את שלו ומצדו אין שום מניעות, אזי נפעל כבר הענין ע"י הרבי.

ש"פ פנחס תשי"א

וכבר כתבתי לאחדים מאנ"ש שאם היו מתאמצים ובמשך הזמן מתרגלים לכתוב מכתבים בבשורות טובות, הרי בטח שמזמן לזמן היו פוטרים אותם מכמה ענינים משונים שהמסובב מהם הוא כתיבת מכתב, כי הרי אין אתנו יודע עד מה, ואפשר כל הענין הוא בשביל ששני יהודים יבואו בקישור עוד הפעם, ובאופן של קירוב הלבבות, ענין הגורם נחת רוח למעלה מעלה, וכמובן ממה שנתבאר בלקו"ת ד"ה החלצו ובדרך מצותיך, מצות אהבת ישראל וכו'.

אג"ק חי"ב עמ' קע"ד

ופלא שמשך כל הזמן לא הי' ממנו כל מכתבים, והרי ידוע פסק תוה"ק שכל יומא ויומא צ"ל עביד עבדתו, וכשיועצים שצריכים להודיע למי עד"ז ה"ז מוסיף מרץ וכח להגדלת הפעולות עד"ד מאמר רז"ל אילו הי' יודע ראובן וכו' והרי גם במכתבו זה כותב בקיצור נמרץ.

אג"ק חי"ד עמ' לב

**יש רבי בישראל, ואין הוא נכנס
בהגבלות הטבע, והרוצה ללכת
לבטח דרכו: במסחר, בהנהגת
הבית, וכו' - לא ירים את ידו מבלי
לשאול את פי הרבי.**

שיעור אחדות א' ההתקשרות האמיתית היא בלימוד המאמרים והקונטרסים, בהתוועדות אנ"ש שיח' ובהתעוררות האהבה.

מנהג החסידים המקושרים – בכל דור ודור – שהיו קובעים להם זמן מיוחד, מהם שעה ליום או פעם בשבוע, בשני שבועות או בחודש, להתעורר ברגשי אהבה למורם ורבים – פשוט ליעב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב כמו אהבה בשרית לאשה ובנים – נוסף על הזיכרון בכל ברכת המזון בהרחמן הוא יברך את מורנו – ובהתעוררות רגשי אהבה היו מציינים לעצמם אותם הזמנים שהיו ב"יחידות" או ששמעו דא"ח או היו בעת התוועדות, שבאופן הנהגה כזו היו תמיד מקושרים, והעולה על כולנה היא עבודה בפועל, כל אחד לפי יכולתו, הן בעצמו והן עם זולתו.

אג"ק אדמו"ר מוהריי"צ ח"ו עמ' שנג

הרה"ח ר' שמואל לו, שאל את הרבי ביחידות איך להיות מקושר? ענה לו הרבי: תלמד מה שאני לומד. ומה לומד הרבי? שאל שוב. השיב הרבי: נגלה וחסידות.

“פשוט ליב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

המחשבה הראשונה כשמתעוררים בבוקר עוד לפני אמירת "מודה אני" מוכרחת להיות – רבי. וכך גם כשהולכים לישון, המחשבה האחרונה של היום (אחרי "המפיל") מוכרחת להיות – רבי.

ר' מענדל

בשנת תשי"ג נכנס חתן ליחידות, והרבי הורה לו אז שבכל שעת החופה תהא מונחת בכיסו תמונה של כ"ק אדמו"ר הריי"צ. כמו כן סיפר אחד מהשלוחים שהרבי הורה לו שתמונת הרבי תהיה מונחת בכיסו דרך קבע.

ר' שלמה חיים קסלמן אמר כנראה בשם כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ ש"יתודה בלחש" בשעת תקיעת שופר הוא ענין "ציור פני הרב".

מספר א' מאנ"ש: כשנכנסתי ליחידות אצל כ"ק אד"ש באחת השנים הראשונות לנשיאות, אמר לי אד"ש (תוכן): יעדער יונגערמאן דארף טראכטן יעדער טאג פאר ברכות השחר אויף דעם רבי'ן דער שווער, ובאמרו מילים אלו פרץ בבכי.

**א' התאונן בפני הרב ביחידות
אודות מחשבות זרות וכו',
והתבטא בין השער "כי תאוה הוא
לעיניים".**

שבועון כפ"ח 525

**אמר לו הרבי: "וועסט האלטן ביי
זיך א פיקטשער פון רבי'ן, און
בשעת ס'פאלט דיר אריין די
מחשבות זאלסטו זאגן דעם יצה"ר
– ער קוקט!"**

א' התאונן בפני הרבי ביחידות (בסוף שנות הכ"ף) אודות מחשבות זרות וכו', והתבטא בין השער "כי תאוה הוא לעיניים". אמר לו הרבי: "וועסט האלטן ביי זיך א פיקטשער פון רבי'ן, און בשעת ס'פאלט דיר אריין די מחשבות זאלסטו זאגן דעם יצה"ר – ער קוקט!"

התמים תשס"א חוברת ה' עמ' 22

וואס איז שייך אריינטראכטן זיך אין זיין מעמד ומצב, אויף דרויף זיינען פאראן זמנים מיוחדים ווען מ'דארף עס טאן, אבער די איבעריקע צייט איז גלייכער צו טראכטן וועגן רבי'ן, ווי אזוי ער איז תמיד מיט זיינע מקושרים און ווי ער פירט זיי על כל צעד ושעל.

אג"ק ח"ג עמ' טיט

אברך אחד שהוכרח לברוח ממקומו, אינו שייך לעבודת התפלה, אינו לא משכיל ולא עובד, בלא חתימת זקן וכו' וכו', ומעולם לא למד לא בתו"ת ולא בשיבה בכלל - נדד למדינה רחוקה ביותר הן במקום הן בעניני יהדות, וכעבור איזה זמן התחילו להגיע מאנשים ונשים משם מכ' לכ"ק מו"ח אד"ש. ולדוגמא - מאשה בעלת עסק שמציעים לה לשכור חנות ודירה בחלק א' של העיר או בחלק אחר. ושואלת החלט כ"ק אד"ש מה תעשה. - מעולם לא ראתה אותו, ויודעת שמעולם לא הי' כ"ק מו"ח אד"ש לא רק בעירה אלא גם בכל מדינתה, אינה מאנ"ש וכנראה גם לא מגזע אנ"ש. אבל כשמעיה מהאברך דברים היוצאים

“פשוט ליב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

מן הלב: יש רבי בישראל, ואין הוא נכנס בהגבלות הטבע, והרוצה ללכת לבטח דרכו: במסחר, בהנהגת הבית, וכו' - לא ירים את ידו מבלי לשאול את פי הרבי, והכירה בהאברך שפיו ולבו שווין, כי ניכרין דברי אמת, ציותה לכתוב השאלה הנ"ל, שייכת ממילא לנפנה, ומתקרבת ליהדות, ובטח בקרב הימים יהיו הליכות ביתה בכשרות וטהרת המשפחה וכו'. - אלה מתולדות פעולות אברך פשוט ושעושה כ"ז לא מצד מסנ"פ וקב"ע, כי אין זה אצלו היפך השכל, גם לא היפך שכלו האנושי.

אג"ק ח"ג עמ' נד

פעם אמר הרבי: מיין ענין וואס מ'האט מיר אוועקגעזעצט אויף דעם ביינקל, איז צו ממשיך זיין אלקות, און מ'לאזט ניט טאן [=העניין שבשבילו הושיבו אותי על הכיסא, הוא להמשיך אלקות, ולא נותנים לי לבצע זאת] מפני היפך האחדות ששורה!...

פעם שאל סטודנט ביחידות מה תפקידו של הרבי, הרבי ענה לו: אשר תפקידו הוא להראות לו איפוא הכפתור אבל אינו יכול להדליק אותו בשבילו.

מא' המזכירים

הרבי שאל פעם אישה אחת מדוע בעלה לא כותב על עניני פרנסה. האישה אמרה שבעלה לא רוצה לגזול את הזמן היקר של הרבי. חייך הרבי ואמר: בשביל זה אני פה...

ומצד גודל ההתקשרות נחיצותה וחביבותה (ובפרט שאף גם מקום גשמי מפסיק) הרי עלינו כולנו להתאזר ולהתאמץ ביותר לאחוז בהוראות רבותינו נשיאי חב"ד, מנהגיהם ותנועותיהם השייכים לנו (פרט לאלו שאינם אלא של הנשיא עצמו).

אג"ק כ"ק אד"ש ח"ג עמ' לא

ובפרט בין חסידים לרבותיהם, שמשתדלים בסגנון מכתביהם והליכותיהם בכלל, להדמות לרבים. וכבר ידוע הצחות בזה, ע"פ מרז"ל (סוטה י"א ע"א): אחרי ה' אלקיכם תלכו - וכי אפשר לו לאדם להלך אחר שכינה וכו', משא"כ תלמיד אחר רבו. ודוגמא אופינית בזה הוא מהידוע, שמעתיקים של כתבים ומאמרי דא"ח לדורותיהם השתדלו לחקות בכתב ידם את כתב ידו של הרבי, עד שלפעמים תכופות הנה גם מבלי לעיין בגוף המאמר, יש להכיר מכתב-היד עצמו, אם ה' זה מעתיק בדורו של אדמו"ר האמצעי או אדמו"ר הצמח צדק וכו'.

אג"ק ח"ט עמ' לא

אדמו"ר הריי"צ אמר פעם להרה"ח
ר' איצ'ה מתמיד הי"ד:
"אויב איר טוט זיך אין חינוך
ביסטו מיינער", פרושו: מייצג אותי
בכבוד. "און אויב ניט - זייט איר
טאקע איטשע (שהיה מופלא
בהליכותיו ונחשב לבינוני על פי
התניא, כך שהוא מייצג בכבוד את
אדמו"ר הזקן), אבער איר זייט ניט
'מיינער'".

שיעור אחדות
ב'

"פשוט ליב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב"

אדמו"ר הריי"צ אמר פעם להרה"ח ר' איצ'ה מתמיד הי"ד: "אויב איר טוט זיך אין חינוך (כידוע, הקמת 'חדרים' הי' מהעיסוקים העיקריים של אדמו"ר הריי"צ באותה תקופה של הרס מוסדות החינוך היהודי ברוסי') ביסטו מיינער", פרושו: מייצג אותי בכבוד. "און אויב ניט - זייט איר טאקע איטשע (שהיה מופלא בהליכותיו ונחשב לבינוני על פי התניא, כך שהוא מייצג בכבוד את אדמו"ר הזקן), אבער איר זייט ניט 'מיינער'".

מפי ר' חיים אשכנזי

בעיירות ברוסי' הי' המנהג שאם ניקולאי הי' מגיע לביקור בעיר היו צריכים לפתוח ברז מים ולכבדו בלחם, ניקולאי אבל, הי' אוהב להגיע באופן פתאומי. פעם קרה וניקולאי הגיע לעיר מסוים, ולא פתחו את הברז כי לא הספיקו למצוא את המפתח. כמובן שעונשו של ראש העיר הי' עשרות שנים בסיביר. ראש העיר טען אבל, שאינו מבין במה חטאה, הרי לא הספקנו למצוא את המפתח?

על זה ענה לו ניקולאי כשהמלך מגיע הברז צריך להיות פתוח, המים צריכים לזרום, לא משנה הענינים הצדדיים, שיפתחו את הברז עם השניים, העיקר אבל שהמים יזרמו.

**אחד מסר לרבי מכתב עבור ידידו.
והרבי אמר לו: תאמר לו שיכתוב
בעצמו, כי כאשר אני קורא מכתב,
הנני קורא גם מה שכתוב בין
השורות!**

כן צריך להיות בעניני הרבי, עניני צריכים להיעשות! אין נוגע הענינים הצדדיים אפילו אם הענינים הצדדיים הם מוצדקת ביותר.

התוועדות חסידים

הרה"ח ר' לייב שיינין כיהן כרב העיר דוקשיץ. פעם חלתה זוגתו הרבנית והרופאים החליטו כי עלי' לנסוע להבראה לנאות-דשא. אנשי הקהילה, שידעו את מצבו הדחוק של רבם, אספו סכום כסף ומסרו אותו לרב, על מנת שאשתו תסע ותתרפא.

באותה שנה, עמד כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ לעזוב את גבולות רוסי', מששמע על כך ר' לייב, לא חשב פעמיים – לקח את צרור הכסף שמסרו בידו ונסע על הרבי.

משנודע הדבר לאנשי הקהילה, אספו שוב סכום כסף ודאגו כי הפעם הוא ינוצל למטרתו המקורית.

אלא, שאחד מאנשי הקהילה לא 'אהב' את הנהגתו של הרב ופנה אליו בתערומות: "כיצד ניתן לעשות כדבר הזה, אנשי הקהילה חסכו מפיתם ואספו כסף למען בריאות הרבנית, ולבסוף הרב נוטל את הסכום הזה ומשתמש בו למטרות אחרות, ללא התחשבות בדעתם של הקהילה ובמצבה של הרבנית החולה?"

השיב לו ר' לייב: "בנושא זה איני יכול להגיע איתך לעמק השווה – כי אין ביננו כל 'שפה משותפת' - "מיר ריידן ניט די זעלבע שפראך". כשאר מדובר בבריאותה של אשתי, יכול אתה לומר כך ואני לומר כך,

“פשוט ללב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

משום שלשנינו יש, פחות או יותר, הבנה בנושא זה. אך כאשר מדובר על נסיעה לרבי, אתה בכלל לא תבין על מה מדובר, לעולם לא תבין מה הצורך החיוני שבזה, ולכן אינני יכול להסביר לך מאומה בנושא. הצורך לנסוע לרבי הוא בנפשי ממש, כך שלא יכולתי לעשות חשבונות בנידן...

ר' מענדל

מעשה באחד מאה"ק שכתב מכתב לרבי, והרבי השיב לו: בדרך כלל נוהג אני להזכיר המכתבים והשמות וכו' על הציון, ולכן, מכאן ואילך ילך למקוה קודם שכותב.

בית משיח גליון 215

אחד מסר לרבי מכתב עבור ידידו.

והרבי אמר לו: תאמר לו שיכתוב בעצמו, כי כאשר אני קורא מכתב, הנני קורא גם מה שכתוב בין השורות!

בית משיח גליון 215

הוספות

פעם בא יהודי אל הרבי מלך המשיח שליט"א, לבקש ברכה להיפקד בילדים, אחרי שהתייאש מכל האפשרויות בדרך הטבע. אותו יהודי היה 'מתנגד' מלידתו, ורק בקושי רב, אחרי שכלו כל הקיצין, החליט לבוא אל הרבי ולבקש את ברכתו.

הרבי הורה לו לתלות בביתו תמונה של צדיק, והבטיח שבעזרת השם יוולדו לו ילדים. שמח וטוב לב יצא היהודי מ"בית רבינו שבבבל", אף כי עדיין קינן בליבו הספק אם להאמין ולסמוך או שלא לשקוע בתקוות שאולי לא יתממשו.

לתקופת השנה הגיע שוב אותו יהודי ל-770 וכולו מלא טענות וטרוניות שהביע אותם ללא הרף באזני החסידים וכל מי שהיה מוכן לשמוע: הברכה אינה מתקיימת, אין שום תזווה ושום התקדמות!

נטפל אליו אחד החסידים, ושאל: "הרבי אמר לך לעשות משהו - לתלות תמונה של צדיק - האם קיימת זאת?"

"בודאי", השיב היהודי, "תליתי בבית תמונה גדולה של אחד מגדולי ישראל – ה"חפץ חיים".

נטפל אליו אחד החסידים, ושאל:

"הרבי אמר לך לעשות משהו -

לתלות תמונה של צדיק - האם

קיימת זאת?"

"בודאי", השיב היהודי, "תליתי

בבית תמונה גדולה של אחד

מגדולי ישראל – ה"חפץ חיים".

"כעת אני מבין", אמר החסיד,

"צריך לומר לך במפורש מה

לעשות, להורות לך ממש באצבע

ולהכניס לך לתוך הפה?

כשהרבי אומר לך לשים תמונה של

צדיק - ברור שעליך לשים תמונה

של הרבי, וזה מה שיעזור ויפעל!

"פשוט ליב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב"

"כעת אני מבין", אמר החסיד, "צריך לומר לך במפורש מה לעשות, להורות לך ממש באצבע ולהכניס לך לתוך הפה? אלץ דארף מען דווקא זאגן מיט'ן גראב'ן פינגער"?! כשהרבי אומר לך לשים תמונה של צדיק - ברור שעליך לשים תמונה של הרבי, וזה מה שיעזור ויפעל!

היהודי לא ידע אם לקבל זאת אם לאו, אבל מחוסר ברירה ניסה עצה זו. ואכן, מיותר לציין שלתקופת השנה הוא שב מאושר ל-770 ובישר כי נתקיימה בו ברכת הרבי, וזוגתו ילדה בן, לאורך ימים ושנים טובות...

מפי ר' לוי"צ גינזבורג

במונטריאל שבקנדה היה יהודי שבתו חלתה, בועה נפוחה ("ציסטה" בלשון הרופאים) נמצאה בגרונה והרופאים המליצו על ניתוח דחוף בגרון. ה' קשה לו להחליט לבד על צעד כה גורלי, והציעו לו להתייעץ עם הרבי מליובאוויטש. ה' זה בשנים הראשונות לנשיאות הרבי שליט"א, כשהיו נכנסים ליחידות כמה פעמים בשבוע. ידידו של יהודי זה ה' ר' זלמן גורארי', ובגלל דחיפות העניין הצליח ר' זלמן לסדר לו "יחידות" בדחיפות והמתין לשמוע את התוצאות.

מעשה באחד מאה"ק שכתב מכתב

לרבי, והרבי השיב לו:

בדרך כלל נוהג אני להזכיר

המכתבים והשמות וכו' על הצינן,

ולכן, מכאן ואילך ילך למקוה קודם

שכותב.

כשהגיע הזמן והלה נכנס ל"יחידות" שאל אותו הרבי שליט"א היכן לומדת הילדה. הלה ענה שהיא לומדת במוסד פלוני, שהוא דתי אורטודוקסי אך מודרני ודי מתפשר. אמר לו הרבי שכדאי להכניס את הילדה ל"בית יעקב" (חינוך חב"די לבנות עדיין לא ה' קיים אז במונטריאל). הלה השיב בנימוס שהוא מרדצה מהחינוך שהיא מקבלת בבית הספר הנוכחי ואינו רואה סיבה להעביר אותה משם. אמר לו הרבי:

ראה, באת לשאול אותי בענייני רפואה, וכי רופא הנני? או שמא אבי או סבי ה' רופא? ובכל זאת, הנך סומך על חוות דעתי. לעומת זאת חינוך זהו התחום שהנני עוסק בו, אם כן בזה בוודאי עליך לשמוע בקולי. באשר לניתוח, אמר לו הרבי שליט"א, את חודש כסלו כבר לא תספיק, בטבת ובשבט לא כדאי לעשות זאת. אם כן המתן נא עד חודש אדר ואם יה' עדיין צורך בניתוח, עשה זאת אז. והרבי חזר שוב על הוראתו לרשום את הילדה ל"בית יעקב". האבא ענה שלדעתו מקבלת בתו את החינוך הראוי במקום בו היא לומדת.

האב אמנם דחה את הניתוח כדברי הרבי, אבל לא רשם את הילדה ל"בית יעקב". כחודש לאחר מכן פוגש הרב גורארי' ידיד משותף, המספר לו כי הציסטה התנפחה מאוד ופיתחה זיהום, הילדה מאושפזת וכעת אי אפשר גם לנתח. האב מלא תרעומת על הרבי מליובאוויטש ש"התערב בתחום הרפואי שהוא עצמו אמר שאינו השטח שלו" ובגללו נגרמו כאלו תוצאות.

“פשוט ליב האבען דעם רבי'ן באהבה מורגשת בלב”

ר' זלמן הרגיש מאד לא נעים שבגללו נגרם כזה דבר, ומיהר אל הרבי לספר על ההחמרה במצב הילדה. הרבי הגיב: אמור לו שירשום את בתו ל'בית יעקב'! ר' זלמן חש מאד שלא בנוח. הוא הרי ידע כיצד מתייחס הלה עתה לדברי הרבי, ובכלל, הלא כרגע הילדה במצב קשה ואין מה לדבר על לימודי'.

בכל זאת התעשת ר' זלמן, כשהוא מבין שהרפואה תלוי' בכך, התקשר לאבא ואמר לו: אינני יודע איך תקבל את הדברים, אבל אני מרגיש חובה למסור לך את דברי הרבי כי הבנתי שבכך תלוי' בריאות הילדה.

כשראה האב כי מצבה של בתו חמור ושמע מה שהרבי אומר, נכנע ורשם את בתו ל'בית יעקב'.

התוצאות לא אחרו לבוא. מיד לאחר מכן התבקעה הציסטה. המורסה שבתוכה התייבשה, הילדה שוחררה לביתה והפכה לאחת התלמידות המוצלחות והפעילות ב'בית יעקב'. האב, שהי' מלא תודה, לא הפסיק להלל ולשבח את הרבי באוזני כל מי שהי' מוכן לשמוע, והדבר הביא לקידוש השם גדול.

ניגש ר' זלמן להודות לרבי, וסיפר גם כיצד השפיע הנס על רבים. הרבי הגיב: "אתה תאמר שזהו מופת שלי, אני אומר שזהו מופת של כ"ק מורי וחמי אדמו"ר, אבל המופת הגדול ביותר הי' שאתה התגברת על עצמך ומסרת את ההודעה בזמן הנכון"...

מפי הרה"ח ר' זלמן גורארי'

ניגש ר' זלמן להודות לרבי, וסיפר גם כיצד השפיע הנס על רבים. הרבי הגיב: "אתה תאמר שזהו מופת שלי, אני אומר שזהו מופת של כ"ק מורי וחמי אדמו"ר, אבל המופת הגדול ביותר הי' שאתה התגברת על עצמך ומסרת את ההודעה בזמן הנכון"...

מצוה לפרסם עושה מצוה

התודה והברכה

לכל התלמידים השלוחים על עזרתם בהוצאת
והדפסת הקובץ.

**ישלם השי"ת שכרם בהצלחה רבה מופלגה בכל
עניניהם בגשמיות וברוחניות**



**נדבת הת' לייב חיים שי' גאלדפארב
לזכות חביריו לספסל הלימודים
הת' השלוחים אברהם מאיר הלוי שער
ושנ"ז שפריצער
ולזכות התמימים והנהלת הישיבה שיחיו**



נדפס ע"י ולזכות הת' יוסף יצחק בן ריבה ציבי'

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכי"ר

•

לעילוי נשמת השלוחים למומביי הודו

הרה"ח ר' גבריאל נח הי"ד

והרבנית מרת רבקה הי"ד

הולצברג

•

ולעילוי נשמת בנם דובער ע"ה

הולצברג

•

ולעילוי נשמת ר' שלום בן ר' משה ע"ה זרביב